

SAIGON, ngày 26 tháng 4 năm 1960 (D.L)

Kính gửi TỔNG THÔNG
VIỆT-NAM CỘNG-HOÀ
SAIGON

Kính thưa TỔNG THÔNG,

Chúng tôi, ký tên dưới đây, đại-diện một nhóm thân-hào, nhơn-sĩ, trí-thức, đủ khuynh-hướng, đầy thiện-chí, nhận thấy tình-thế nguy-ngập, không thể thờ-ơ với sự sống còn của đất nước; nên hôm nay đến xin yết-kiến CỤ để trình-bày sự thật, mong Chánh-Phủ lưu-ý, mau mau đổi sửa, hầu cứu-vãn tình-thế và đem dân-tộc ra khỏi vòng nguy-khôn.

Nhớ lại lúc CỤ bốn-ba nơi hải ngoại, suốt trong vòng Tám Chín năm trường, toàn dân VIỆT-NAM đã phải trải qua bao nhiêu sự lâm-than khổ-sở, khói lửa binh đao, hết Pháp thuộc đến Nhật thuộc hết cách-mạng đến kháng-chiến, hết quốc-gia giả hiệu che đậy cộng sản đến độc-lập giả dối che giấu thực-dân, hết khủng-bố này đến khủng-bố khác, hết hy-sinh nọ đến hy-sinh kia, - một tràng chuỗi hứa-hẹn để rồi mỗi hy-vọng biến thành thất-vọng.

Nên khi CỤ sắp về nước, toàn dân hy-vọng và mong ước, dưới sự lãnh-đạo của CỤ, sẽ ^{được} sống một đời yên ổn để làm ăn, xây-cất lại ngôi nhà sụp-đổ, tu bổ lại miếng đất bỏ hoang, không còn cảnh sớm Sở tối Tề, bên này bắt bên kia bỏ, không còn bị bè phái hiệp đáp, cường-hào ác-bá hành-hung, không còn phải đi phu-phen xâu-dịch, không còn bị độc-quyền bóc-lột, không còn bị tham-quan ô-lại lạm-những hách-dịch, - tóm tắt lại, ước mong sống một cuộc đời có chút bảo-đảm, hưởng một chế-độ có chút công-bình và tự-do. Toàn dân hy-vọng rằng CỤ là người của thời-cuộc, sẽ thực-hiện được những ước-nguyện mong mỏi ấy.

Thế rồi CỤ về nước. Hiệp-định Genève 1954 đem lại đình-chiến, chấm dứt nạn binh đao; lần đến đạo binh viễn-chính Pháp hồi-hương, cụ-thể-hoá sự độc-lập hoàn-toàn miền Nam; lại thêm sự khuyến-khích tinh-thần và sự tăng-gia viện-trợ không-lô của thế-giới tự-do. Với bao-nhiều yếu-tố vô cùng thuận-tiện, cộng với

những điều-kiện địa lợi của một nước phì-nhiều phong-phú, nông-lâm ngư-sản thặng dư xuất-cảng, thì nhất định miền Nam sẽ thắng-lợi chắc-chắn trong cuộc thi-đua lịch-sử với miền Bắc, để tranh-thủ nhơn-dân và đem xủ sở dân-tộc đến nơi tươi sáng, tự-do và hạnh-phúc.

Đến nay đã gần sáu năm qua, với những tiện-lợi trong-yếu không chối cãi đặng ấy, chánh-quyền đã thực-hiện đặng những gì, đã đem miền Nam đến đâu, đã thoả-mãn được phần nào ước-nguyện của nhơn-dân, - Chúng tôi xin lần-lượt kiểm-điểm một cách khách quan, không a-dua nịnh hót, mà cũng không xuyên-tạc sàm-biêm, đúng theo tinh-thần xây-dựng mà chính CỤ thường kêu gọi, để mong Chánh-Phủ sửa-chữa, ngõ hầu cứu-vãn một tình-thế vô cùng khẩn-trương cho sự tồn vong của đất nước.

VỀ MẶT CHÁNH-TRỊ. - Tuy một chế-độ vô danh hiệu của thực-dân tạo-lập và che chở đã bị đánh đổ và những tổ-chức phong-kiến của giáo-phái đã bị phá tan, nhưng dưới chế-độ Cộng-Hoà được xây-dựng, người dân chưa thấy được sống bảo-đảm hơn, chưa thấy tự-do hơn. Một Hiến-Pháp lấy lệ, một Quốc-Hội luôn luôn xuôi một chiều, những cuộc bầu cử phản dân-chủ, tất cả những thủ-đoạn và dàn-cảnh của cộng-sản độc-tài, làm cho người dân không sao không so sánh. - Rồi những cuộc bắt bớ liên-miên làm cho trại giam khám-đường không lúc nào đầy chật như lúc nầy; rồi dư-luận bị bưng-bít, rồi báo-chí không tự-do; ngay cho đến ý dân đã được biểu-lộ trong những cuộc bầu-cử công-khai cũng bị chà-đạp khinh rẻ, như trong cuộc bầu Quốc-Hội khoá II vừa qua, làm cho người dân không sao không chán-nản. - Những chính-đảng giáo-phái bị tiêu-diệt, thì những 'đoàn-thể' 'phong-trào' đến thay thế để áp-bức nhơn-dân, mà không thay-thế để che-chở nhơn-dân khỏi tay cộng-sản. Bằng-cớ : những vùng giáo-phái trước kia là tử địa của cộng-sản, nay cũng không còn an-ninh mà lại là nơi hoạt-động du-kích Việt-minh, như ở vùng khác, chúng tỏ rằng những tổ-chức giáo-phái mặc dầu phong-kiến nhưng đã là phần tử bài cộng có hiệu-quả. Diệt những phần-tử ấy, mở đường cho Việt cộng, tức là vô-tình đẩy nổi giáo cho giặc, giúp tay cho cộng-sản,

trong lúc mà một chánh-sách khéo-léo hơn có thể nắm giữ và phối-hợp các giáo-phái để tăng-cường phương-sách diệt cộng.

Giờ đây, nhơn-dân đang khao-khát tự-do, CỤ nên cởi giảm chề-độ, mở rộng dân-chủ, ban bố những dân-quyền tối-thiểu, công-nhận đôi-lập, để cho nhơn-dân lên tiếng, dặng những oan-ức uất-hận không còn nữa, để khi so-sánh với miền Bắc, dân chúng miền Nam sẽ thấy giá-trị của tự-do dân-chủ thật sự, đối chịu cố-gắng hy-sinh để bảo-vệ tự-do dân-chủ ấy.

VỀ MẶT HÀNH-CHÁNH. - Tuy đất nước đã bị thu hẹp, nhưng số công-chức lại tăng thêm, mà công việc vẫn không chạy, vì chánh-quyền noi gương cộng-sản, đem đảng-phái chi-phối quốc-gia, chia rẽ bề trên cấp dưới, gieo nghi-kỵ giữa kẻ 'trong phong-trào' người 'ngoài đoàn-thể' ngờ-vực lẫn nhau, thực quyền không trong tay kẻ hữu trách, lệnh phát ra từ đâu đâu do quyết-định của người quyền-tộc vô chức-nhiệm, làm đình-trệ bộ máy hành-chánh, tê-liệt sáng-kiến, chán-nản thiện-chí, trong lúc mà không tháng nào báo-chí không phanh-phui những vụ những-lạm công-quỷ không thể che đậy, hết triệu này đến triệu khác, hết 'hạm' nọ đến 'hạm' kia.

Bộ máy hành-chánh đã đình-trệ và sắp tê-liệt cần phải cấp-bách tu-bổ lại : đặt người đúng chỗ, phục-hồi kỷ-luật có trên có dưới, quyền-hành đúng theo trách-nhiệm; lấy hiệu-lực, sáng-kiến, liêm-chính, kiệm-cần làm tiêu-chuẩn thẳng bực thẳng cấp, trọng kỹ-thuật, bỏ tư-tưởng đảng trị, không đầu óc gia-tộc, trừng-trị những kẻ đầu-cơ quyền-thể, đưa ra ánh-sáng những việc mờ ám những lạm-lộng-quyền, thì mới có thể cứu-vãn được tình-thế, phục-hồi nhơn-tâm, đem lại sự tin-tưởng ở nơi một chánh-quyền minh trực.

VỀ MẶT QUÂN-SỰ. - Quân đội Pháp đã rút khỏi lãnh-thổ, một quân-đội Cộng-Hoà đã được thành-lập nhờ Mỹ-quốc viện-trợ trang-bị tối-tân. Nhưng trong một đoàn-thể tập-trung thanh-niên anh-tuấn, khí-phách hiên-ngang như quân-đội, chỉ biết trọng danh-dự, lấy xương máu bảo vệ tổ-quốc, đáng lẽ không có chỗ cho tư-tưởng gia-tộc bè phái, mà chánh-quyền cũng đem vào đó tinh-thần đảng-trị, 'phong-trào', 'cần-lao' chia rẽ anh em đồng đội. gieo nghi-kỵ giữa bạn đồng ngũ.

lấy sự trung-thành với đảng, sự vừa ý bề trên làm tiêu-chuẩn
thăng quan thăng cấp, gây mầm hậu-quả vô cùng tai-hại, mà vụ Tây
Ninh vừa qua chỉ là một tiếng chuông nhỏ báo nguy khẩn-cấp.

Quân-đội là cột trụ bảo-vệ đất nước, chống xâm-lăng, trừ
phiên-loạn, chỉ phụng-sự tổ-quốc, không vì đảng phái, phải được
cấp-tốc cải-tổ : tẩy-trừ tư-tưởng bè phái gia-tộc trong hàng ngũ,
chỉnh-đốn tính-thần; gây một truyền-thống quốc-phong cao-thượng;
lấy thành-tích chiến-đấu, tính-thần phụng-sự, lòng dũng-cảm làm
tiêu-chuẩn tiên thân, khiến cho lính phục quan, quan mến lính,
đánh tan mọi nghi-kỵ, ghen-ghét, thù-hiềm giữa bạn đồng ngũ, thì
khi Quốc-gia hữu sự mới có một đạo binh hùng-dũng, nhứt tâm nhứt
trí, để bảo-vệ non sông gấm vóc.

VỀ MẶT KINH-TẾ XÃ-HỘI. - Một xứ phỉ-nhiều phong-phú dư ăn dư mặc,
một ngân-sách khỏi phải đài-thọ quân phí, bồi-thưởng chiến-tranh,
tiền lời quốc trái; một viện-trợ khổng-lô; một thị-trường mới-
mẻ có nhiều bạn đồng-minh đây thiện-chí muốn bỏ vốn kinh-doanh;
bao nhiêu điều-kiện thuận-lợi để biến miền Nam thành một vùng sung
túc thịnh-vượng. - Thế mà hiện nay : dân nghèo thất nghiệp, của hết
tiền khan, lúa đầy đồng không bán đặng, hàng đầy chợ không người
mua, mọi nguồn lợi-tức vào tay một nhóm người đầu-cơ, lấy đảng-
phái đoàn-thể làm bình-phong che-đậy độc-quyền tư-lợi; trong lúc
bao nhiêu vạn người bị huy-động, khổ-cực vất-vả bỏ công ăn việc
làm, xa nhà cửa vườn ruộng, lià cha mẹ vợ con, đem thân đi sống
tập đoàn tập thể, để xây đắp những khu trù-mật, hữu hình-thức vô
công-dụng, làm mệt mỏi nhơn-dân, mất cả nhơn-tâm, thêm thù thêm
oán, - nhứt là thêm cơ-hội tuyên-truyền cho đối-phương.

Kinh-tế là nền tảng của xã-hội, còn nhơn-tâm bảo-đảm sự
trưởng-tồn của một chế-độ; Chánh-Phủ phải mau mau dẹp bỏ các
chướng ngại ngăn-trở sự phát-triển kinh-tế, huỷ bỏ mọi hình-thức
độc-quyền đầu-cơ, tiếp đón mọi đầu-tử xuất vốn của bạn ngoại quốc
như của người bản-xứ, khuyến-khích kinh-doanh, khuếch-trưởng kỹ-
nghệ, thu-dụng nhơn công để giảm bớt nạn thất-nghiệp; và đồng thời
đình-chỉ mọi hình thức lấy phụ làm xấu, thì kinh-tế mới đặng phục

hưng, dân-sự sẽ an-cư lạc-nghiep, xã-hội được kiên-thiết mau chóng trong vòng tự-do dân-chủ.

Kính thưa TỔNG THÔNG,

Có lẽ lần này là lần đầu tiên mà CỤ đang nghe những lời phê-bình gắt-gao, chướng tai phật ý như thế này. Nhưng thưa CỤ, đây toàn là những lời lẽ của sự thật, một sự thật chua cay đau xót mà CỤ không bao-giờ đang nghe biết, vì vô-tình hay cố ý người ta che đậy nó quanh CỤ [] và vì chính bản chất chức-vụ cao-cả của CỤ không cho CỤ biết được cho đến khi mà sự thật ấy sẽ nổ bùng ra bằng những lượn sóng căm-thù oán-hận, không sao ngăn-cản nổi, của cả một dân-tộc quá đau-khổ đứng dậy để bẻ gãy xiềng-xích đã kiềm-hãm họ, để quét sạch thối tha, tẩy-trừ những-lạm, bất-công đã bóc-lột, hà-hiếp họ.

Vì chính muốn tránh cho nước nhà khỏi phải sống những ngày kinh-khủng phiêu-lưu ấy mà chúng tôi ngày hôm nay, không sợ hậu-quả của cử-chỉ chúng tôi cho bản-thân, đến đây thôi-kèn báo-động, kéo hồi chuông nguy-cấp, thức tỉnh chánh-quyền.

Từ trước đến nay, chúng tôi vẫn im hơi lặng tiếng, muốn để Chánh-Phủ thông-thả tổ-chức, tự-tiện hành-động. Nhưng ngày nay tình-thế đã khẩn-trương, nên chúng tôi nhận thấy có nhiệm-vụ trong cảnh ' QUỐC-GIA HUNG VONG, THẤT-PHU HỮU TRÁCH,' nói ra sự thật, đánh thức dư-luận, báo-động nhơn-dân, thành-tựu đôi-lập, để soi đường thúc-giục chánh-quyền mau mau sửa đổi, ngở hầu cứu-vãn tình-thế, bảo-vệ Chánh-thể Cộng-Hoà, bảo-tồn tương-lai đất nước, mong có ngày mai tươi sáng cho dân-tộc VIỆT-NAM, đang hưởng thái-bình thịnh-vượng trong vòng tự-do và tiên-bộ./.

Nay kính thư,

- 0.0.- TRẦN-VĂN-VĂN, Tốt-nghiệp Trường Cao-Đẳng Thương-mại PARIS (H.E.C) - Cựu Tổng-Trưởng Kinh-Tế và Kế-hoạch.-
- PHAN-KHẮC-SỬU, Kỹ-sư Nông-học, Cựu Tổng-Trưởng Canh-Nông - Nghị-viên Quốc-Hội.-
 - TRẦN-VĂN-HƯỞNG, Cựu Giáo-sư Trung-học, Cựu Đô-Trưởng SAIGON - CHOLON.-
 - NGUYỄN-LUU-VIÊN, Y-khoa Bác-sĩ, nguyên Giảng-viên tại trường Y-khoa Đại-học - Cựu Phó Tổng-Ủy-Trưởng Tổng-Ủy Di-cử.-
 - HUỖNH-KIM-HỮU, Y-khoa Bác-sĩ, Cựu Tổng-Trưởng Y-Tế.-
 - PHAN-HUY-QUẤT, Y-khoa Bác-sĩ, Cựu Tổng-Trưởng Giáo-dục và Quốc-Phòng.-
 - TRẦN-VĂN-LÝ, Cựu Thủ-Hiến Trung Việt.-
 - NGUYỄN-TIÊN-HỖ, Y-khoa Bác-sĩ.-
 - TRẦN-VĂN-ĐỒ, Y-khoa Bác-sĩ, Cựu Trưởng Phái-đoàn VIỆT-NAM tại Hội-nghị Geneve 1954 - Cựu Tổng-Trưởng Ngoại-Giao.-
 - LÊ-NGOC-CHẶN, Luật-sư Tòa Thượng-Thẩm Saigon, Cựu Bộ-Trưởng Quốc-Phòng.-
 - LÊ-QUANG-LUẬT, Luật-sư, Nguyên Bộ-Trưởng Thông-tin, Nguyên Đại-biêu Chánh-Phu tại Bắc Việt.-
 - LƯƠNG-TRỌNG-TUÔNG, Tốt-nghiệp Cao-Đẳng Công-Chính, Nguyên Tổng-Trưởng Kinh-Tế.-
 - NGUYỄN-TĂNG-NGUYỄN, Y-Khoa Bác-sĩ, Cựu Tổng-Trưởng Lao-Động và Thanh-Niên.-
 - PHẠM-HỮU-CHƯỜNG, Y-khoa Bác-sĩ, Cựu Tổng-Trưởng Y-Tế và Xã-hội.-
 - TRẦN-VĂN-TUYÊN, Luật-sư, Cựu Bộ-Trưởng Thông-Tin và Tuyên-truyền.-
 - TẠ-CHƯỜNG-PHÙNG, Quan tỉnh Bình-Định.-
 - TRẦN-LÊ-CHÁT, Tú-tài khoa Quý-Mão 1903, Sinh năm 1874 - Giáp-Tuất.-
 - HỒ-VĂN-VUI, Nguyên Chánh Sở Nhà Thờ Chánh Tòa SAIGON Chánh Sở THA LA, Trưng-Bàng, Tây-Ninh.-